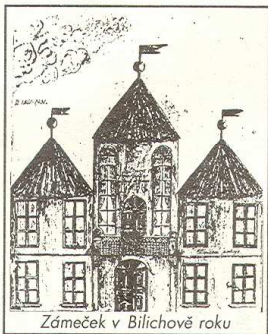

O BILICHOVSKÝCH STRAŠIDLECH

U lávky, pnoucí se přes potůček u štěpni-
ce pana hraběte Thuna "na Smradovně", zje-
vovala se prý často jakási podivná bytost,
kteráž byla polovic těla lidského a polovic těla
hadího. Sídliła prý v rozlehlých stromech,
které kolem lávky rostly. Jednou se kolem
Smradovny ochomýtal pytlák Fic, vyhlášený
poberta, kterému nebylo nic svatě. Měl zrov-
na zálsuk na kousek naloženého srnčího a
chystal se nějakou vysokou tajně sfilít. Sedl
si u lávky a vybalil flintičku, aby si ji
k nekalému lesnímu pychu připravil. Bylo to
brzy zrána, tmou teprve prosvítilo ranní šero,
prostě čas pro pytláka jako stvořený. Hajní
ještě vyspávali a Fic už si maloval straky na
vrbě. Jenže ouha. Najednou, kde se vzalo,
tu se vzalo – strašidlo. Hlavu to mělo jako
pytel na zmije, vidět vlastně jen oči. Tlama
jakoby hadí, ale mělo to ruce a těma to
k Ficovi zahrozilo. Huba se otevřela a ozva-
lo se: "Ssss... sss... ssyp sssi to vodssud,
sssyčáku! Ssseber sssi sssvých pár šš-
šssstek a" Jenže to už Fic na nic ne-
čekal, hodil flintu do potoka a uháněl
k Bilichovu. Doma vletěl do peřin a ještě na-
večer s ním lomcovala zimnice. Úplně prý se
nakonec změnil. Na flintu už nesáhl, pytlácká
oka pověsil na hřebík a dokonce snad chodil
v zimě zasepat zvěři do krmelců. Jestli je to
pravda neví, ale povídala jedna bába mým
pradědečkovi, co v těch lesích na houbách

zabloudiv a ona ho nakonec vyvedla z lesa.
Také na parcelním čísle 235 "u kapličky"
prý strašovalo. V čase adventním se tu obje-

vovala zvláštní světylka, kteráž se z místa na
místo pohybovala. Za tmavé noci lákala po-
cestné a běda tomu, který se jimi nechal vést.
Zavedla ho na taková místa, odkud se do-
stal až za bílého dne, nebo tam docela za-
hynul. Zdejší lidé pokládali světylka za zvláš-
tní duchy zemřelých, kteří prý v hrobě nemají
pokoje. Jednou si prý jistý muž nesl z blízké

osady Zichovce do Bilichova pozdě večer na
zádech necky. Přišel mezi ty světylka, ony
ho obstoupily a dorážely naň. Aby se zachrá-
nil, bálcnul sebou na zem a neckama se při-
kryl. Tu ale slyšel, jak ty světylka, nebo bli-
dičky škrábaly a dupaly po neckách, jen aby
se k němu dostaly. Ten chudák z toho do-
čista omdlel a probral se až k ránu, úplně
vychladlý a dočista střízlivý. Od těch dob už
nikdo v čase večerním a zvláště v noci sám
kolem kapličky nechodil. Také se povídalo,
že tu viděli, a ne jednou, za kapličkou schou-
leného velkého černého psa. A ten prý zase
na lidi vyskakoval, aby je zardoušil.

BILICHOVSKÝ ZÁMEČEK

Někdy v prvním dvacetiletí 19. století po-
stavili Kinští nad Bilichovem lovecký záme-
ček. Jak vypadal svědčí trochu idealizovaná
kresba bilichovského pismáka Josefa Fraje,
který o něm také v Kronice bilichovské rodí-
ny Frajů napsal: "V těch oknách byly vycpa-
ny všeho druhu ptactva, velký i malý, taky
tam byly zvířátka, veverka, lasička, křeček,
končavka, všechny takový druhy. Byly toho
plný okna nahore i dole. Na zimu, když byly
hony na jelení, tak přijeli sem kníže a hrabě-
cí rodiny. To bylo taky osm nebo deset jele-
nů před zámekem na place zastřelených.
Vnitřnostě dávali lidem. Kdo chtěl, chodil si
pro to s nůsma. To tu bývalo veselo. Vždy
tu hrála kapela, nejmín čtyřadvacet hudeb-

níků pod knížecími okny, třeba do rána."

O zániku záměčku pan Fraj napsal: "Roku
1861 uhořel blesk do zámku a sjezdil všechny
pokoje. Byl zde adjunkt jménem Čihák a toho
to omráčilo a potom (blesk) střechou vyflit a
zapálil. A hořelo to tři dny a tři noci a nemoh-
li to uhasit. Byly zde tři střikačky a ze všech
dvorů z panství tu byly potahy. To byly dvě
cesty přes pole k vápence ujetý. Po jedny jely
prázdný voznice, po druhý s vodou, jedna za
druhou. To byl u vápenky rybník, dnes je roz-
dělený na pole. Tenkrát byl ten pramen sil-
nější, že bylo pořád dostatek vody. Správ-
cem zde byl Ryba. Proto se tam říká u vá-
penky, že se tam páliło vápno."

Zámek byl po požáru přestavěn na pří-
zemní myslivnu, která svému účelu slouží
dodnes. V listopadu roku 1994 byla mysliv-
na hezky opravena. Z původní stavby zbyl
již jen vstupní portál a polokružové schody.

A takhle o sobě napsal Josef Fraj
v Bilichově roku 1849 rozený. "Sepsal jsem,
pokud se pamatuju z mých let od mládí a
nevím, jestli si některý z vás na mne vzpo-
mene až budu spát ten věčný sen."

V rodinné kronice pokračoval syn Josef a
následně také vnuk Josef. A tahle kapitlka
ať je malou vzpomínkou na zakladatele kro-
niky, takovou naši kytičkou na hrob, kde spí
svůj věčný sen bilichovský pismák Josef Fraj.

Libor Dobner